

HỒI THỨ HAI MƯƠI BỐN

Đầy Tình Ma

ông tử áo trắng hành động tự nhiên, bước đến chiếc nệm dành cho Nhuế Vĩ, cởi bỏ áo ngoài, làm như sắp sửa chui vào trong chăn ngủ luôn.

Cáp Na kêu lên:

—Ý! Ý! Không phải chỗ dành cho người đâu!

Công tử áo trắng vờ ngây ngô:

—Không dành cho tại hạ, thì dành cho ai?

Cáp Na đưa tay chỉ Nhuế Vĩ:

—Dành cho y đó! Người đi ra gấp!

Công tử áo trắng mỉm cười:

—Nhưng hắn không chịu ngủ chung với cô nương mà! Cô nương kêu la cái gì nữa!

Cáp Na nổi giận:

—Nhuế công tử! Công tử không bằng lòng ngủ tại chỗ đó à?

Nhuế Vĩ đứng xây lưng lại công tử áo trắng và Cáp Na, hỏi:

—Làm sao các hạ biết tại hạ không muốn ngủ tại đó?

Công tử áo trắng ngây ngô thốt:

—Họ Chương này đâu có điếc, rõ ràng là vừa rồi có nghe một gã ngu nói là muốn ngủ bên ngoài trướng trọn đêm. Chẳng lẽ tại hạ nghe lầm?

Nhuế Vĩ gằn từng tiếng:

—Các hạ nghe lầm đấy!

Công tử áo trắng khoác chiếc áo vào mình thả dãi, thốt:

—Đáng tiếc! Không bảo tại hạ ngủ, lại đòi một tên ngốc ngủ chung! Người ta ngốc người ta không yêu, còn đòi ngủ chung làm gì!

Nhuế Vĩ nổi giận gắt:

—Các hạ một tiếng ngu, hai tiếng ngốc, mắng ai thế?

Công tử áo trắng gắt trả:

—Các hạ không ngu ngốc thế ai ngu ngốc?

Cáp Na chen vào:

—Nhuế công tử không phải kẻ ngu, chỉ có người mới là kẻ si!

Công tử áo trắng cười hí hí:

—Nam nhân trên thế gian có mấy kẻ si! Tên của tại hạ là Chương Si! Dù là một kẻ si thì đã sao?

Nhuế Vĩ thốt:

—Các hạ là Chương Si, tại hạ không phải là Nhuế Ngu, các hạ tự cho mình là si, tại hạ không phải là ngu!

Công tử áo trắng lại cười:

—Các hạ còn không nhận nữa à? Người ta đẹp thế kia, lại không yêu, tại hạ muốn yêu lại không được, như vậy chẳng là ngu thì là gì?

Nhuế Vĩ thấy hấn ăn nói khùng khùng điên điên, nhưng không có ác ý. Dù bị hấn mắng, chàng cũng không giận. Chàng hỏi:

—Nếu có một thiếu nữ đẹp hơn ở đây, thì các hạ sẽ làm sao?

Công tử áo trắng đáp ngay:

—Nếu có một thiếu nữ đẹp hơn tại đây! Thì... thì...

Đoạn y hỏi:

—Ở đâu? Ở đâu?

Nhuế Vĩ lắc đầu:

—Tại hạ nói ví dụ vậy mà! Các hạ đừng hiểu lầm!

Công tử áo trắng đáp:

—Thì tại hạ yêu ngay nàng đó chứ sao!

Nhuế Vĩ hỏi:

—Nếu có nhiều nàng?

Công tử áo trắng chật lưỡi:

—Thì yêu hết! Yêu luôn tất cả!

Nhuế Vĩ thở dài, thầm nghĩ: “Hắn quả là một kẻ si!” Chàng khuyên:

—Các hạ đi ra đi! Đừng ở đây ăn nói nhảm nhí! Nàng là một bậc Công chúa, chẳng phải thường dân đâu.

Công tử áo trắng đáp:

—Công chúa, thường dân, có khác gì đâu? Nếu yêu được, thì chẳng lẽ Công chúa mới đáng yêu còn thường dân thì không đáng yêu?

Nhuế Vĩ thầm khen câu nói đó.

Cáp Na gắt:

—Chương Si! Nếu người còn đứng đó, ta báo động ngay cho mà xem!

Chương Si đáp:

—Tại hạ vốn định ra đi, song bây giờ thì không đi nữa.

Cáp Na kinh hãi:

—Tại sao?

Chương Si cười nhẹ:

—Tại hạ muốn hỏi gã ngu kia, thật sự yêu cô nương hay không yêu. Nếu hắn không yêu, thì tại hạ không đi!

Y nhìn Nhuế Vĩ, hỏi luôn:

—Sao? Các hạ có yêu không?

Nhuế Vĩ không biết đáp làm sao.

Cáp Na then quá, giục:

—Nhuế công tử! Sao không đáp câu hỏi của hắn!

Nàng chờ nghe, mong Nhuế Vĩ đáp như thế này: «Ta yêu nàng đó, người hãy đi ra đi!»

Nhuế Vĩ khó nghĩ quá! Nói yêu, thì không đúng với ý chàng, nói không yêu thì sợ chạm tự ái Cáp Na.

Vừa lúc đó, từ bên ngoài, một người chạy vào lều. Người này vận áo đen, tuổi độ hai mươi bảy, hai mươi tám, lớn hơn người áo trắng một chút.

Vào đến nơi, trông thấy Cáp Na, hắn chau mày, rồi day qua người áo trắng thốt:

—Ngũ ca! Thảo nào tiểu đệ chẳng mất một ngày trời tìm ngũ ca! Thì ra ngũ ca bị hồ ly tinh ám ảnh!

Chương Si mỉm cười:

—A! Lục đệ! Lục đệ về nói với đại ca nhé, sáng mai ngũ ca mới hội kiến với tất cả các huynh đệ được!

Người áo đen chau mày:

—Thiên nữ ngoại quốc có ra gì đó mà ngũ ca đam mê? Đại ca bảo có việc cần thương nghị gấp, ngũ ca nên về đi thôi!

Cáp Na bị ví với hồ ly tinh, lại bị khinh là chẳng ra gì, tức uất hết lên:

—Cút! Cút gấp! Cút hết!

Chương Si nghe nói có lệnh đại ca đòi, không dám kiên trì, bảo người áo đen:

—Mình đi thôi! Lục đệ!

Cả hai cùng bước ra. Đến cửa lều, người áo đen quay đầu lại thốt:

—Đừng cẩu kính! Nữ nhân mà giận dữ, bộ mặt xấu xí lắm!

Cáp Na bật khóc liễn. Mắng nàng, nàng không giận, nói nàng xấu xí, nàng ức lắm!

Nhuế Vĩ toan khuyên giải nàng, bỗng tiếng hét la vang trời dậy đất bên ngoài. Nhuế Vĩ lắng tai nghe, thì ra binh Đột Quyết kêu to:

—Địch nhân chạy ra đó!

Chương Si và người áo đen chạy ra, bọn tuần phòng trông thấy, nên báo động với đại quân chặn bắt.

Nhuế Vĩ cho là một cơ hội tốt, có lẽ ngày mai, chúng sẽ triệt thoái vòng vây, bởi kẻ địch nhân đã thoát đi rồi. Trong khi đó, Cáp Na càng khóc dữ.

Nhuế Vĩ không dám lưu ý đến nàng nữa, quay mình để nguyên áo, chui vào chăn ngủ luôn.

Sáng sớm hôm sau, chàng thức dậy, cảm thấy tâm thần sảng khoái như lúc thường, không còn mấy mai ảnh hưởng của thuật thôi miên.

Chàng trầm nghĩ: “Cáp Na bảo là phải mất mấy hôm, thuật thôi miên mới dứt ảnh hưởng, nhưng sao ta bình phục chóng như thế này?”

Chàng không ngờ nhờ tâm pháp nội công của chàng có chỗ khác thường nên chàng mới khôi phục chân lực mau lẹ như vậy.

Chàng nhìn sang nệm đối diện, thấy Cáp Na còn ngủ say, bèn len lén thay đổi y phục để trở thành nam nhân như trước.

Đang lúc chàng thay xiêm đối áo, Tiểu Đào bước vào. Nàng kinh hãi hỏi:

—Công tử định đi?

Nhuế Vĩ không đáp, chỉ hỏi lại:

—Bình Đột Quyết đã rút đi hết rồi phải không?

Tiểu Đào gật đầu.

Bấy giờ, chàng mới đáp câu hỏi:

—Tại hạ muốn đi.

Cáp Na đột nhiên ngồi dậy. Tròng mắt đỏ, mi mắt mọng, chứng tỏ đêm nàng đã khóc nhiều.

Tiểu Đào lại kinh hãi:

—Tại sao Công chúa thương tâm đến độ đó?

Cáp Na lắc đầu không đáp.

Tiểu Đào hỏi:

—Có phải Nhuế công tử khinh miệt Công chúa không?

Nàng quay sang Nhuế Vĩ, gắt:

—Sao công tử to gan, dám vô lễ với Công chúa?

Nhuế Vĩ đáp khế:

—Đừng nói nhảm! Tại hạ không làm gì xúc phạm đến Công chúa cả!

Cáp Na thở dài, mặt sầu ai oán, đứng lên mặc áo vào.

Tiểu Đào chải tóc cho nàng.

Nhuế Vĩ đứng lặng một bên.

Một lúc sau, Cáp Na hỏi:

—Công tử định đi thật?

Nhuế Vĩ đáp:

—Tại hạ khỏe trong người rồi, không dám làm phiền lụy đến Công chúa lâu hơn.

Cáp Na thốt:

—Tôi biết! Không có cách gì cầm công tử ở lại được. Nhưng chẳng rõ, bây giờ công tử định đi đâu?

Nhuế Vĩ đáp:

—Trong nhất thời tại hạ chưa ly khai Kim Sơn, bởi có một người bằng hữu của tại hạ thất tung trong vùng này, tại hạ phải tìm. Khi nào gặp người đó rồi, tại hạ mới trở về Trung Nguyên.

Cáp Na tiếp:

—Phụ Vương còn ở đây mấy hôm nữa, nếu công tử có rỗi rảnh, xin trở lại thăm nhau.

Nhuế Vĩ gật đầu:

—Được! Bây giờ tại hạ xin cáo từ!

Chàng bước ra cửa.

Cáp Na gọi:

—Chờ một chút, công tử!

Nhuế Vĩ dừng chân.

Cáp Na lấy ra một tấm bài màu xanh có vẽ văn vận như hoa, trao cho chàng thốt:

—Đây là thông hành lệnh của Y Ngô Quốc, cầm tín phù này mà đi, thì không gặp một trở ngại nào trên toàn cõi Y Ngô Quốc. Hơn thế, nếu công tử gặp hai vị Quốc sư của tể quốc là anh em họ Nguyên có ngoại hiệu Ma Nhãn Nhiếp Hồn, nếu họ muốn làm khó dễ công tử, thì công tử cứ xuất trình tấm lệnh bài này ra, nói là của tôi trao cho công tử, nhất định họ không dám làm chi công tử đâu.

Nhuế Vĩ hiểu rõ tâm tư của Cáp Na. Trao chiếc lệnh bài cho chàng, nàng đành nín chúc ngấm ngấm với chàng là một ngày nào đó, chàng phải đến Y Ngô Quốc thăm viếng nàng!

Viễn du một chuyến sang Y Ngô Quốc, được lắm chứ! Nhưng, mạng số chàng đã được hạn định trong khoảng thời gian hai năm. Bởi hoàn thuốc của Sử Bất Cự! Trong khoảng thời gian đó, chàng phải làm biết bao nhiêu việc! Chắc gì xong đúng hạn định! Thế thì cuộc viễn du của chàng theo ước vọng của Cáp Na, chỉ có thể thành hình trong mộng thôi!

Chàng không muốn nhận lệnh bài, để chấm dứt cuộc hoài mơ nơi con người dành nhiều hảo tâm với chàng.

Tuy nhiên, lệnh bài có uy tín đối với hai vị đại Quốc sư, chàng không khỏi chú ý đến sự tình, hỏi:

—Anh em họ Nguyên, có phải hai lão nhân ốm cao không?

Cáp Na gật đầu:

—Họ rất giỏi về tà thuật, có lẽ chính họ dụng thuật thôi miên hãm hại công tử hôm đó! Sau này gặp lại họ, công tử phải cẩn thận!

Chàng tiếp nhận tấm lệnh bài, thốt:

—Không rõ tại hạ có thể đến Y Ngô Quốc gặp lại Công chúa chăng, song tại hạ cần phải ngăn ngừa mọi hành động của cặp Ma Nhân Nhiếp Hồn, thì tấm lệnh bài này sẽ là bùa hộ mạng của tại hạ.

Tiểu Đào xen vào:

—Nếu không đến được, công tử cũng phải nhắn tin gì, chứ đừng như kẻ xa lạ khi cách mặt thì quên nhau!

Nhuế Vĩ gật đầu:

—Tại hạ không làm sao quên được thanh tình của công chúa! Sau hai năm, nếu tại hạ còn hưởng số trời, thì nhất định là phải đến Y Ngô Quốc, bái kiến Công chúa!

Cáp Na thấp giọng:

—Sau hai năm, tôi đếm từng ngày, chờ đón tiếp công tử!

Nhuế Vĩ run giọng:

—Nếu tại hạ chưa về với cát bụi!

Thốt xong, chàng phi thân thoát đi, để lại một trời bụi ngùi thương cảm của Cáp Na.

Giở thuật khinh công, chàng nhắm hướng Kim Sơn chạy đi, định bụng sẽ giẫm nát vùng núi non này, tìm cho kỳ được tung tích Cao Mạt Dã.

Chạy được một lúc, chàng nghe từ xa xa phía trước có người gọi:

—Nhuế Vĩ con ta ơi! Con ở đâu, báo hại lão phu tìm khổ quá!

Tiếng gọi được lập đi lập lại nhiều lần.

Nhuế Vĩ phần nộ vô cùng, tự hỏi kẻ nào đó nếu không điên thì cũng xác lão đáng chết với chàng. Chàng chạy như bay về hướng đó.

Càng đến gần, chàng càng nghe tiếng gọi hơn, bi thương hơn.

Chàng đảo mắt nhìn, thấy nơi một chiếc gò có bảy bóng người, họ vận áo riêng màu gồm xám, lam, tro, vàng, đỏ, trắng, đen.

Người cất tiếng gọi là người vận chiếc áo màu tro, và trong số đó, Nhuế Vĩ nhận được người vận áo trắng và áo đen. Chính hai người này đã đến lều của Cáp Na trong đêm vừa qua.

Tuổi của họ suýt soát nhau, vào lứa dưới ba mươi. Họ không có vẻ hung ác, tất cả đều có phong thái bậc công tử. Không quen nhau, sao người áo tro lại gọi chàng, mà gọi với giọng trịch thượng?

Chàng vọt mình đến trước mặt bảy người, vòng tay thốt:

—Xin các vị dừng chân!

Công tử áo tro với gương mặt đau khổ, hỏi:

—Các hạ là ai? Sao lại ngăn đường chặn lối bọn tại hạ? Hay là có biết hành tung của con trai tại hạ?

Công tử áo trắng, tên Chương Si, cười thốt:

—Tiểu đệ nhận ra y. Y là Nhuế Vĩ!

Công tử áo lam cười hì hì:

—A! Các hạ là Nhuế Vĩ! Các hạ có biết...

Nhuế Vĩ chặn lời:

—Tại hạ là Nhuế Vĩ! Chẳng hay các vị...

Công tử áo tro kêu lớn:

—Con! Con là Nhuế Vĩ! Gia gia tìm con khổ biết bao!

Nhuế Vĩ nổi giận:

—Tại hạ không hề biết mặt các hạ, tại sao buông lời có tính cách sỉ nhục tiên phụ?

Công tử áo vàng lộ vẻ khó khăn thốt:

—Tam ca! Đã bảo tam ca đừng gọi, mà cứ gọi mãi, người ta đã đến nơi rồi, mình làm sao đây! Không khéo lại gây tai họa đấy!

Công tử áo tím nổi giận:

—Có gì khó khăn mà phải làm sao với không làm sao? Hắn không phục thì cứ đánh, chứ có sao đâu?

Công tử áo tro vẫn bị thương như trước:

—Ta gọi hắn như vậy là do hảo ý, sao lại có việc phải đánh nhau? Hắn cảm tạ ta mới phải chứ!

Công tử áo lam cười hì hì:

—Nhuế huynh! Tam đệ có hảo ý thật đấy, đừng phát cáu nhé!

Nhuế Vĩ trầm nghĩ, cả đám huynh đệ này đều giống Chương Si, cũng điên điên khùng khùng như nhau. Bất giác, chàng dịu tâm tình, đáp:

—Dù cho các vị có hảo ý đi nữa, cũng không nên gọi tại hạ bằng cách đó!

Công tử áo tro càng bi thảm hơn:

—Không gọi như vậy thì khi nào các hạ nghe tiếng mà chạy lại? Phải biết việc gì do Nhất Đăng Thần Ni phân phó, thì anh em tại hạ không thể không làm. Vùng Kim Sơn rộng vạm vỡ này, bọn tại hạ làm sao tìm cho ra các hạ?

Nhuế Vĩ kinh hãi hỏi:

—Nhất Đăng Thần Ni bảo các vị làm việc gì?

Công tử áo đen trầm giọng:

—Các hạ phải gọi tam ca bằng gia gia đi!

Nhuế Vĩ nổi giận:

—Muốn nói thì nói, không nói thì thôi, sao lại đòi tại hạ gọi bằng cha mới chịu nói! Tại hạ đâu phải là người dễ khinh khi. Nếu các vị còn buông lời nhục mạ tiên phụ nữa, tại hạ sẽ không cần khách khí hơn!

Công tử áo tím quát:

—Hay cho tiểu tử chưa? Dám hỗn láo trước mặt anh em ta! Hãy lãnh một quyền của ta đây cho biết mùi!

Hắn tung ngay một quyền vào ngực Nhuế Vĩ.

Nhuế Vĩ thấy con người này hiếu động nhất cần phải dẫn mặt mới được, nên không ngần ngại mạnh tay đánh trả. Chàng sử dụng một tuyệt chiêu trong «Huyền Diệu Tam Thập Chương».

Công tử áo tím không ngờ chàng vừa xuất chiêu là dùng ngay độc chiêu, vì sơ ý, hắn bị chàng chụp trúng mạch môn liền.

Nhuế Vĩ vận lực, bóp mạnh tay.

Công tử áo tím đau quá, rú lên.

Công tử áo vàng kinh hãi, kêu rồi rút:

—Nguy! Nguy! Nhị ca bị hại rồi! Chúng ta không phải là đối thủ của hắc!

Chính hắc quay mình, định chạy.

Công tử áo tro vươn tay nắm hắc, giữ lại thốt:

—Chúng ta là huynh đệ với nhau, có phúc đồng hưởng, có họa đồng lo, không nên bỏ chạy như vậy!

Công tử áo vàng run sợ:

—Họa do tam ca gây ra, có sự đồng tình của nhị ca, thì người cố mà chịu, đâu có liên quan gì đến bọn này!

Chương Si thốt:

—Tứ ca đừng làm mất mặt cho nhau! Tiểu tử đó có gì lợi hại mà phải đáng sợ.

Công tử áo vàng vẫn còn run người:

—Hắc là bằng hữu của Nhất Đăng Thần Ni, nhất định bản lãnh của hắc không vừa đâu! Tam thập lục kế, vĩ đào vi thượng. Đừng quên câu đó!

Công tử áo lam cười nhẹ:

—Chạy đi đâu! Hãy đứng lại đó!

Công tử áo lam thích cười, song là con người có oai nhất trong bọn. Công tử áo vàng không dám cãi lời, đứng lại đó. Công tử áo lam bước tới gần Nhuế Vĩ, thốt:

—Nhuế huynh! Xin nương tình buông tha cho nhị đệ tại hạ!

Nhuế Vĩ buông tay liền.

Công tử áo tím được tha, chẳng những không cảm kích, trái lại còn đánh sang chàng một quyền.

Ngờ đâu, biết hắc rất hung hăng, Nhuế Vĩ tuy buông tay, song có phòng bị. Cho nên, ngón quyền của công tử áo tím đánh hụt vào khoảng trống.

Hắc toan biến chiêu đánh tiếp, công tử áo lam mỉm cười bảo:

—Dừng tay, nhị đệ!

Công tử áo tím tung quyền nhanh, thu lại cũng nhanh, câu nói của đại ba vừa buông dứt, hắc đã lui về đứng bên cạnh đại ca, mặt lộ tức giận, mắt trừng trừng nhìn Nhuế Vĩ.

Công tử áo lam tiếp:

—Nhị đệ tại hạ có tánh nóng nảy, hy vọng Nhuế huynh lượng thứ!

Nhuế Vĩ đáp:

—Tại hạ xuất thủ thô bạo, xin huynh đài tha thứ!

Công tử áo lam mỉm cười:

—Huynh đệ tại hạ mỗi người có tính tình quái dị, không ai giống ai cho nên hành sự cũng có vẻ bất thường. Nhị đệ vô lễ với huynh, Ôn này xin thay mặt tạ tội!

Hắn nghiêng mình, vái sâu.

Nhuế Vĩ vội vàng đáp lễ.

Công tử áo lam tiếp:

—Hôm qua, huynh đệ tại hạ gặp Nhất Đăng Thần Ni, lão nhân gia phân phó bọn tại hạ cáo lại với Nhuế huynh một việc.

Nhuế Vĩ nóng nảy hỏi:

—Việc gì?

Nhất Đăng Thần Ni là sư phụ của Cao Mạt Dã, chàng nghi ngờ việc đó có liên quan đến nàng.

Công tử áo lam đáp:

—Lão nhân gia bảo...

Bỗng công tử áo đen cất tiếng:

—Khoan cho hắn biết, đại ca!

Công tử áo lam cười nhẹ:

—Lục đệ có việc gì đó?

Công tử áo đen bước tới, tiếp:

—Chờ hắn đánh thắng tiểu đệ rồi sẽ nói cũng không muộn.

Hắn quay sang Nhuế Vĩ, thốt luôn:

—Nhị ca ta sơ ý nên bị người chế ngự, người có giỏi, cứ bắt luôn Cát Hận này đi!

Nhuế Vĩ cau mày:

—Chúng ta có hận thù gì với nhau, mà tại hạ phải bắt các hạ?

Cát Hận gằn giọng:

—Ta muốn đánh nhau, dù không có cừu hận cũng có cừu hận!

Hắn vung quyền tấn công ngay.

Nhuế Vĩ lách mình né tránh.

Cát Hận quyết đánh nhau thật, dù chàng không hoàn thủ, hắn cũng chẳng khách khí, tiếp tục đánh tới luôn.

Nhuế Vĩ vẫn không hoàn thủ, cứ giở thuật khinh công.

Cát Hận đánh mãi không trúng, tức uất hét vang.

Công tử áo lam mỉm cười, bảo:

—Lục đệ dừng tay đi! Chúng ta đến đây, không phải để đánh nhau với Nhuế huynh, hà tất phải phí lực?

Bỗng, từ phía sau núi, hai bóng người lướt tới. Họ cùng cười lạnh, cùng hỏi:

—Không đánh nhau với hắn, có phải là đánh nhau với bọn ta chẳng?

Cát Hận cấp tốc lui về, kêu lên:

—Anh em họ Nguyên!

Nhuế Vĩ nhận ra, chính là hai vị đại Quốc sư của Y Ngô Quốc, cùng họ Nguyên, cùng có ngoại hiệu chung là Ma Nhãn Nhiếp Hồn.

Công tử áo lam mỉm cười thốt:

—Các người đến rất đúng lúc, anh em chúng ta đỡ phải nhọc công tìm!

Đối diện với đại địch, hắn vẫn giữ nụ cười, điều đó chứng tỏ hắn rất trầm tĩnh!

Lão nhân đứng bên tả, là huynh trưởng, tên Nguyên Tư Thông. Lão nhân bên hữu, là nhị đệ, tên Nguyên Tư Mẫn. Nguyên Tư Thông lạnh lùng đáp:

—Các người là kẻ chiến bại năm xưa, tài năng gì mà nói chuyện dững mãnh! Lúc nào cũng thế, bọn Thất Tình Ma các người cũng chẳng làm gì được bọn ta đâu!

Thì ra bảy người kia là nhóm Thất Tình Ma trên giang hồ ai cũng biết tiếng. Họ lấy bảy chữ Hỉ, Nộ, Ai, Lạc, Ái, Ố, Dục tự đặt cho mình một cái hiệu, theo thứ tự đó, và Hỉ Ma Ôn Tiếu là lãnh tụ rất được các ma kia kính sợ.

Hỉ Ma Ôn Tiếu cười hì hì, thốt:

—Năm xưa, sở dĩ anh em ta bại là vì các người dùng tà thuật. Ngày nay thì khác. Các người có bản lĩnh chân chính, cứ mang ra sử dụng xem có thắng nổi bọn ta không!

Nguyên Tử Mẫn cười hắc hắc:

—Thất Tình Ma không còn sợ thuật thôi miên à?

Nộ Ma Ngô Phấn quắc mắt bốc lửa nhìn kẻ thù hỏi:

—Thôi miên là cái quái thuật gì mà chúng ta phải sợ chứ?

Nguyên Tử Mẫn ngạo nghễ:

—Không sợ thì cứ thử!

Cả hai anh em họ bất thành linh giở thế công.

Thất Tình Ma dàn thành mặt trận, người sau, kẻ trước, thẳng một hàng dọc. Người sau đặt bàn tay tả lên vai người trước.

Dĩ nhiên Hỉ Ma Ôn Tiểu đứng đầu hàng.

Qua chiêu đầu, anh em họ Nguyên nhận ra công lực của Ôn Tiểu ngày nay hùng mãnh hơn ngày trước nhiều, hầu như họ không còn đương cự nổi. Đương nhiên, họ hiểu công lực đó không phải là của cá nhân Ôn Tiểu, mà là một lực lượng hỗn hợp của cả bảy người. Họ không thể đương diện nghinh chiến được rồi.

Họ phân ra làm hai, mỗi người tấn công một nơi, như vậy Ôn Tiểu một mình không thể chiếu cố hai nơi. Bảy Tình Ma bắt buộc phải phân tán, do đó lực lượng hỗn hợp của họ phải yếu kém.

Ôn Tiểu vội hét:

—Bao vây, tạo thành mặt trận tròn!

Người đứng cuối hàng, là Dục Ma Triệu Nhu, lập tức vòng lên, tiếp liên với Ôn Tiểu. Tạo thành mặt trận vòng tròn như vậy, về phía tả tay vịn vai nhau, thành yếu, nhưng phía yếu lại nằm trong vòng tròn, cũng chẳng đáng lo ngại.

Bảy người thừa tay hữu, phía tay hữu hướng ra ngoài, tất phải mạnh, không sợ địch tấn công. Cả bảy người cùng liên lạc với nhau như thế, bất cứ đối phương công người nào, cũng đều gặp lực lượng chống trả. Cho nên anh em họ Nguyên xuất phát hơn mười chiêu rồi, vẫn không thắng thế trận liên hiệp.

Cả hai thức ngộ, hôm nay, nếu dùng công lực thì không tài nào thủ thắng, ngoài ra còn có thể thảm bại nữa là khác. Cứ mỗi lần họ chạm chưởng, là mỗi lần anh em họ Nguyên bị đánh bật ra ngoài, phải lùi lại mấy bước.

Nguyên Tư Thông thở dài:

—Xem ra, hôm nay chúng ta phải nhục bại rồi đó!

Ôn Tiểu mỉm cười:

—Bại là cái chắc! Lại còn than thở làm gì chứ!

Nguyên Tư Mẫn đánh dứ một chiêu rồi lùi lại thốt:

—Nếu một đối một, trong vòng mười chiêu ta hạ các người dễ dàng, bất cứ ai trong các người!

Ôn Tiểu mỉm cười:

—Chưa chắc!

Nguyên Tư Thông lạnh lùng:

—Sao lại chưa chắc? Các người không tin à? Thì cứ chiết ra một tên đi, đánh thử xem sao? Nếu trong vòng mười chiêu, ta không thắng, bọn ta sẽ nhận bại, vĩnh viễn không dám đối đầu với bọn người!

Ôn Tiểu cười nhẹ:

—Đừng khoe khoang!

Một Ôn Tiểu đối đáp, còn sáu Ma kia cứ ngậm miệng, mở to mắt nhìn.

Thấy không khích được ai, anh em họ Nguyên nhắm vào Nộ Ma Ngô Phần. Họ cho rằng Nộ Ma là người kém trầm tĩnh nhất. Nguyên Tư Mẫn thốt:

—Như cái gã Ngô Phần đó, bọn ta chỉ đánh một chiêu thôi! Nhất định là hẳn phải thảm bại!

Nhưng trái với sự ước liệu của họ, Ngô Phần không hề phần nộ, mừng tượng không nghe đối phương nói gì.

Kế hoạch khích tướng cầm như thất bại hoàn toàn. Họ xoay qua chủ trương khác. Nguyên Tư Mẫn đánh đủ ba chiêu, rồi hỏi:

—Đại ca ơi! Lạ quá! Tại sao bọn này biết anh em ta ở đây mà kéo đến chờ đón như vậy chứ?

Nguyên Tư Thông cố làm ra vẻ kinh ngạc đáp:

—Ta cũng hết sức kỳ quái! Bọn mình từ lâu vẫn ở lỳ tại Y Ngô Quốc, dù có đến đây cũng là giữ hành tung rất bí mật. Chúng do đâu mà biết được!

Lão nhảy vọt đến cạnh Ôn Tiểu, hỏi luôn:

—Tại sao các người biết được!

Lão gương mặt nhìn Ôn Tiểu, ánh mắt sáng như sao.

Ôn Tiểu nhìn trả, vừa cười vừa đáp:

—Rất đơn giản! Bọn ta sang Y Ngô Quốc dò la, biết người theo Quốc Vương viễn du, nên không ngại vạn dặm đường theo dõi đến đây. Các người dù ẩn mật, song đoàn tùy tùng của Quốc Vương là mục tiêu quá lộ liễu. Bọn ta tìm không khó khăn gì.

Nguyên Tư Thông tặc lưỡi:

—Theo dõi nhau xa xôi vậy à?

Ôn Tiểu mỉm cười:

—Khi cần tìm nhau thì ngại chi xa xôi!

Nguyên Tư Thông cười hắc hắc:

—Chắc là các người mệt mỏi lắm!

Ôn Tiểu lẩm nhẩm:

—Mệt mỏi là lẽ tự nhiên!

Y xuống tinh thần thấy rõ.

Nhuế Vĩ đứng bên ngoài, kinh hãi, biết anh em họ Nguyên đang tìm cách ảnh hưởng thuật thôi miên.

Họ dùng hai tiếng mệt mỏi tạo sự liên tưởng nơi Ôn Tiểu. Ôn Tiểu vô tình, mắc phải, nên xuống tinh thần, sắp sửa hôn mê. Lập tức, chàng hét lớn:

—Hãy đề phòng! Họ giở thuật thôi miên đó!

Chàng vận dụng khí đan điền, phát âm, âm thanh vang mạnh, làm chấn động tâm thần Ôn Tiểu, y bừng tỉnh liền.

Lập tức, y nhắm mắt lại, tập trung ý chí, giữ vững tâm tư. Nhắm mắt rồi, y không ngừng tay, đánh ra tới tấp, công cũng mạnh mà thủ cũng kín.

Anh em họ Nguyên thất bại lần nữa.

Người kia, thấy cả sáu người cùng mở to mắt, bèn thôi miên với sáu Ma.

Trúng thuật đó, thì thế liên thủ của cả bảy người sẽ bại. Nhưng chẳng Ma nào bị ảnh hưởng do lời khích tướng của anh em họ Nguyên. Một khi liên tưởng không phát sanh, thì thuật thôi miên hoàn toàn vô dụng.

Hai Nguyên đâm ra bối rối.

Trong lúc đó, Ôn Tiểu dù nhắm mắt, song còn mười hai con mắt của đám huynh đệ, họ đánh theo lối liên hợp, nên thế cũng vẫn chuẩn và vẫn lợi hại như thường.

Hai Nguyên phải chật vật lắm mới giữ mình khỏi bị chưởng phong của địch quét ngã.

Bây giờ, Ôn Tiểu mới cười, thốt:

—Thuật thôi miên của các người chỉ là một tiểu xảo thôi!

Nguyên Tư Thông cười lạnh hỏi:

—Người đừng tưởng bằng vào thế trận đó mà thoát khỏi thuật thôi miên của bọn ta à?

Ôn Tiểu cười nhẹ:

—Anh em ta sáng lập ra thế trận này, là xem cái thuật thôi miên của các người như phế vật! Hôm nay, qua cuộc thực nghiệm, ta cảm chắc một chứng minh! Hẳn các người cũng không phủ nhận được sự chứng minh đó!

Nguyên Tư Thông vừa tránh chưởng phong của y, vừa đáp:

—Trận thế của các người đâu có gì kỳ lạ! Bất quá cả bảy người cùng dồn kinh lực cho một người, các người hầu như vong ngã, mất cả tinh thần nên không chịu ảnh hưởng của thuật thôi miên!

Ôn Tiểu thốt:

—Thế là các người chỉ còn chờ bại thôi!

Y đánh ráo riết.

Nguyên Tư Thông tránh né thật vất vả, dù vậy vẫn còn cố gắng lên tiếng:

—Bọn ta vẫn còn thuật khác, đừng tưởng là bọn ta khoanh tay chờ bại!

Ôn Tiểu đáp:

—Ta cứ nhắm mắt, người có giỏi một ngàn thuật ra thi thố cũng vô ích! Các người đừng khoác lác, dọa cho Nhuế huynh đứng bên ngoài kia phải sợ bỏ chạy đi, bọn ta cần phải nói một vài chuyện với y.

Nhuế Vĩ hỏi:

—Việc chi?

Ôn Tiểu đáp:

—Thư thả một chút, Nhuế huynh! Chờ cho bọn đó van xin tha thứ, bọn tại hạ sẽ nói cũng không muộn.

Y lại tiếp tục tấn công. Bổng, Nguyên Tư Thông quát:

—Dừng tay!

Ôn Tiểu lơ tay.

Thừa dịp đó, Nguyên Tư Thông phi thân thoát ra ngoài vòng chiến, đẩy Nguyên Tư Mẫn vào thay.

Biết địch thoát ra ngoài áp lực của chưởng phong, Ôn Tiểu thản nhiên, cười lớn:

—Bây giờ còn có một người, trong vòng mười chiêu, ta sẽ bắt người, sau đó đuổi theo bắt luôn kẻ chạy thoát! Thử xem hai người có van xin dung tha hay không cho biết!

Nguyên Tư Thông thở dài:

—Năm năm trước, anh em ta trong nhất thời hiếu thắng đánh bại các người, bây giờ cầu xin người tha thứ, phần ta thì được rồi, song huynh đệ của ta có tánh khí ương ngạnh, mong các người buông tha cho y!

Ôn Tiểu hỏi:

—Thật sự người van xin tha thứ?

Nguyên Tư Thông điểm một nụ cười ngụ ý:

—Miễn được sống sót thì thôi, hạ mình van cầu một vài tiếng, có sao đâu?

Ôn Tiểu gật đầu:

—Bọn ta không muốn gì hơn là các người biết phục thiện!

Nguyên Tư Thông hỏi:

—Van xin như thế nào đây?

Ôn Tiểu đáp:

—Năm xưa, người dùng ngón tay nào điểm huyết bọn ta thì giờ đây, người chặt ngón tay đó là được rồi. Phải biết, chúng ta mất mấy năm dài mới khôi phục công lực được như cũ đó!

Bỗng có tiếng nhạc khí u ám vang lên. Ôn Tiểu nghe rồi, bất giác tay chân bủn rủn.

---- o0o ----